

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון תשצה
עש"ק פ' תבוא, ט"ו אלול ה'תשס"ט
שנת הקהל

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', 'חיילי בית דוד' - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

שנת השישים לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א וק"ז שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"ר

לזכות

הווי"ח ר' רחמים הכהן בן מרגרט שיחי

דואק

לרגל יום ההולדת שלו, ביום כ"א אלול,

לשנת ברכה והצלחה בגו"ר

נדפס לעילוי נשמת ר' אורי אהרן יואל ב"ר יוסף ארי' לייב ז"ל חוב' פאולין רות ב"ר יצחק ע"ה
ולע"ר ר' יוסף ארי' לייב ב"ר משה באר חוב' סרת חשא ב"ר נטע אורי ע"ה ולע"ר מאיר ב"ר צבי ע"ה שנאל
ו'הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו — לשפע ברכות עד בלי די

איזה פרק תהלים אומר אדם ביום ההולדת שלו?

בהמשך למענות הקודש של כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א לעורך הספר "הערות וציונים ללוח היום יום" הרב מיכאל אהרן זעליגסאן שי', שנחשפו בתקופה האחרונה בגליונות "יחי המלך", ולקראת ח"י אלול - יום הולדת שני המאורות הגדולים הבעש"ט ואדמו"ר הזקן, הננו מפרסמים להלן צילום נוסף (בהקטנה מהגודל המקורי)

3) כנספחים (סטלחתי אז) כתבתי ש... שקו"ש ע"ד אמירת הקאפיטל תהלים המתאים למספר שנותיו של אדם ביום ההולדת שלו. האם לומר קאפיטל החדש או גם הישן?

פענוח המענה:

העורך שאל על-דבר אמירת הקאפיטל תהלים המתאים למספר שנותיו של אדם ביום ההולדת שלו, האם לומר רק קאפיטל החדש או גם הישן?

כ"ק אד"ש מה"מ הקיף התיבות "גם הישן" וכתב: מהי שייכותו (ה"ז ישן).

המדור מוקדש
לעילוי נשמת

ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה סטראל - נפטר ביום כ"ז אלול

ולע"נ זוגתו טשרנא גיטל בת ר' יעקב ע"ה - נפטרה ביום ה' טבת

יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

נדרבת בנס - יבלחט"א - הרה"ח שמואל סטראל ומשפ' שיחיו

ב"ה

3 דבר מלכות

איפה היית במ"ו אלול?!... / משיחת ש"פ תבוא. ט"ז אלול התשמ"ז

7 זמן הגאולה

הקשר והשייכות בין פ' תבוא לח"י אלול / הזמן הנוכחי באור הגאולה

11 ניצוצות של משיח

אלו שלא רוצים שיצעקו "משיח נאו" ואלו שעומדים כנגדם / קמעים קצרים בעניני גאולה ומשיח

13 וילחום מלחמת ה' - וינצח

מוכרחים לעמוד חזק בקומה זקופה, ואם נוחץ - עם נשק / משיחות כ"ק אד"ש מה"מ בענין שלימות העם והארץ

15 כתי"ק - פרסום ראשון

איזה פרק תהלים אומר אדם ביום ההולדת שלו? / צילום נדיר ממענה כ"ק אד"ש מה"מ

לזכות

הרה"ת ר' מנחם מענדל הלוי זוג' מרת נחמה פייגא שיחיו

וילדיהם: שולמית ובעלה הרה"ת דוד הלוי ובניהם: נתן הלוי ויוסף יצחק הלוי שי' לאבקובסקי

מאיר שלמה הלוי, חנה שרה, לוי יצחק הלוי וחיה מוסיא שיחיו

שגלוב

יחי המלך

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טל': 646-544-5386

סניף ארץ הקודש: ת.ד. 2025 כפר חב"ד, 60840 • טל': (03) 960-0667 • פקס: (03) 960-7219

דואר אלקטרוני: chinuch@neto.net.il • אינטרנט: www.moshiach.net/blind

לרגע וכו' (שאינן להאריך בעניינים המצערים), אלא שלום כדבעי, שלום של אמת ושלום בר-קיימא – שזה יכול להיות דוקא כשמתנהגים על-פי התורה ש"ניתנה לעשות שלום בעולם", וכפי שכתוב "ה' עוז לעמו יתן ה' יברך את עמו בשלום", וכדאיתא במדרש שבשעת מתן-תורה נפלה אימה ופחד על אומות-העולם, וכשהם באו לבלעם ושאלוהו מאי האי? ענה להם בלעם, שהקב"ה "תורה נותן לעמו, שנאמר ה' עוז לעמו יתן", אזי הם ענו: "ה' יברך את עמו בשלום", ואז נהיה שלום בכל העולם, וחיו בשלום עם בני".

ומכיון ש"התורה היא נצחית" מדור לדור, משנה לשנה ומיום ליום – זו הדרך היחידה לעקוף ולהבטיח את הענין של פיקוח-נפש עם כל העניינים הבלתי-רצויים.

ואז יוצאים ידי-חובה בכך שאוחזים את הנשק לשעה קלה, מכיון ש"תפול עליהם אימתה ופחד בגדול זרועך ידמו כאבן", ויהיה "ונתתי שלום בארץ" עד ל"זהלכו גויים לאורך", ומלכתחילה לא תהיה קא-סלקא-דעתך על עניינים אחרים, מכיון שלא יהיו ה"מהרסיך ומחריביך ממך יצאו".

מוסרים ענין שאין להשיבו, תמורת הבטחה בדיבור

[. .] ומה שחתמו ודברו על השלום – זהו דבר שיכולים לעשותו היום, ולמחרת לבטלו לגמרי. מה-שאינ-כן כשנותנים שטח – הרי לא יוכלו מחר להתחרט ולקחת את השטח בחזרה, זהו ענין ש"אין להשיבו" – מוציאים משם את הצבא ומסירים את כל העניינים הקשורים לניהול המקום!

זאת אומרת, שמוסרים ענין שאי-אפשר להשיבו אחר-כך, תמורת הבטחה בדיבור מאחד שלא יודעים (והוא עצמו אומר שאינו יודע) כמה זמן הוא יחזיק (כיון שזה תלוי בכמה עניינים), והוא מבטיח דבר שיכולים לשנותו בכל יום לפי מה שרוצים!

ובנוגע לערבות שנותנת ממשלה זו וממשלה אחרת (ארה"ב) – הם נתנו ערבות גם בעבר וראו כיצד זה נגמר!

שכל זה הוא נוסף על עצם הענין, שבשעה שמודיעים שמוכנים להתפטר משטח מסוים ולתיתו בתנאים מיוחדים – זה גופא הוכחה שאומרים שהשטח אינו שייך ליהודים באופן של "נחלת עולם".

(תרגום חפשי משיחת ח"י אלול ה'תשל"ח - בלתי מוגה)

המדור מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ג הרה"ח ר' חיים משה יהודה בהר"ר ירמיהו הכהן ולא"ה ע"ה בלוי

מו"ל כת"י הראשונים, רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך יובל שנים, וזיכה אלפים במצוות תפילין ומזוזה נפטר ג' אייר ה'תשס"ג, לסדר "אמור אל הכהנים"

ולע"ז ונתנו הרבנית חנה חי' הנה בת ר' מאיר שמריהו ורחל - נפטרה י"ג כסלו ה'תשמ"ג

יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

איפה היית בט"ו אלול?!...!

חשבתי, שבשוכי אתמול מה"אוהל" אראה איך שב"770" הולכת מהפיכה ("חאדאראם") מצד ה"שטורעם" של יום ההולדת דתומכי תמימים ● הרי למדת בתומכי תמימים והיתה לך הגאה מכך שלמדת שם, עד שזה נוגע לפרנסה - אבל כשמגיע ט"ו אלול אי אפשר למצוא אותו בשום מקום... ● מדוע שכונה זו שונה מכל השכונות האחרות - אינני יודע! ובנוגע לתירוץ הידוע שסמוך לים יבש וכו' - האמנם אפילו לא טיפה קטנה?!... ● ובנוגע לפועל - אע"פ שבט"ו אלול לא הרעישו - ישנו הלימוד מפסח שני, שאף פעם לא אבוד, ובמילא אפשר להשלים את חגיגת יום ההולדת בימים שלאחרי-זה ● תרגום חפשי משיחת ש"פ תבוא, ט"ז אלול ה'תשמ"ו (כקביעות שנה זו) - בלתי מוגה

בדורו וה"מנהל פועל" הוא נשיא דורנו³ [שכמה שהנשיא נעלה, פעולותיו נעלות יותר, ובפרט פעולות הנוגעות לרבים] - שביום הולדת (התייסדות) הישיבה "מזלו גובר"⁴.

[. .] מובן, שהוראת כ"ק מו"ח אדמו"ר כיצד לנצל את יום ההולדת חלה גם בנוגע ליום הולדת דהתייסדות ישיבת תומכי תמימים בט"ו אלול - שכל אלו שיש להם שייכות עם ישיבת תומכי תמימים צריכים בודאי לנצל יום זה בחגיגת יום הולדת של

א. כיון שט"ו אלול הוא יום התייסדות של ישיבת תומכי תמימים - מובן גודל העילוי דיום זה בקשר עם ישיבת תומכי תמימים.

כידוע גודל העילוי של יום הולדת האדם בכלל, אפילו של אינו יהודי - שאזי "מזלו שולט ועוזר לו"¹, עאכו"כ של יהודי, עאכו"כ של צדיק ונשיא². ומזה מובן - גם בנוגע ליום ההולדת של ישיבה, שהוא ענין כללי ונוגע לרבים, ועאכו"כ ישיבה שנתייסדה ע"י נשיא

(3) ראה שיחת שמח"ת תרפ"ח (סה"מ תרפ"ח ע' ר).

(4) ירושלמי ר"ה פ"ג ה"ח ובקה"ע שם.

(1) ירושלמי ר"ה פ"ג ה"ח - בקה"ע שם.

(2) ראה לקו"ש ח"ה ע' 86 שוה"ג להערה 1. וש"נ.

הישיבה, וכמובן בפשטות שזה שייך לכל אלו שלמדו שם.

ואפי' אלו שלא זכו ללמוד שם, באם הם למדו פעם ממישהו שלמד שם, גם להם יש שייכות לזה. ואפי' אם גם לזה לא זכו, אזי קיבלו הארה דהארה – והיות שכאן מדובר אודות ישיבת תומכי תמימים הקשורה עם חב"ד, חכמה בינה ודעת, הנה מבואר בכ"מ [גם בהמשך תער"ב⁵, שישנם המשלים את עצמם שעד שלא ישמעו שכך כתוב בהמשך ע"ב הם אינם מקבלים זאת...] שדעת (קו האמצעי) נמשך מלמעלה מעלה עד למטה מטה בלי שום שינוי (לא כחכמה ובינה) – ובמילא גם הארה דהארה כו' קשור עם עצם הדבר.

ואם-כן, הרי זה דבר ברור שאתמול (ט"ז אלול), אצל כל הנ"ל היתה צריכה להיות חגיגת יום ההולדת דהתייסדות תומכי תמימים.

ב. לכן חשבתי, שבשובי אתמול מה"אוהל" אראה איך שב"770" הולכת מהפיכה ("חאָדאַראַם") – לא באופן ש"לא יעלה ולא יבוא" (מענין דהיפך השלום ח"ו), אלא מצד ה"שטורעם" של יום ההולדת.

ובפועל ה' שקט מוחלט ("שא שטיל")!... אפילו אם אחד ישב לעצמו בבית, "אונטערן פּאָפּליץ" [= לול התרנגולים שמתחת לתנור⁵], ושם הרעיש באופן שאין לתאר ("ניט שייכות צו זאָגן") שזהו ט"ו אלול יום ההתייסדות דישיבת תומכי תמימים, אבל באופן ד"הצנע לכת"⁶, שאף אחד לא יידע מכך – עליו לדעת שלא זו בלבד שאין זו הכוונה של רבותינו נשיאינו, אלא זהו היפך הכוונה! כוונת רבותינו נשיאינו וכוונת ישיבת

תומכי תמימים היא: יפוצו מעיינותיך חוצה, כלומר, שלא רק ירעישו בעצמם "אונטערן פּאָפּליץ"... לא לשם זה ייסדו את תומכי תמימים, אלא שירעישו ("שטורעמען") בגלוי וברבים!

ג. יש לו ע"כ כל מיני תירוצים, ובפרט שזה קשור עם חב"ד, הוא מוצא כל מיני הסברים מדוע לא הרעיש ביום הולדת זה. ובפרט שבשנה זו ט"ו אלול ה' בערב שבת – טוען הוא שע"פ הלכה צריכים להיות עסוקים בהכנות לשבת, ובפרט שבת פ' תבוא, הכניסה לארץ ישראל, ואם כן, אין לו זמן ללכת לנגן ניגון וכיו"ב!

אך מה עוזרים כל התירוצים הללו כאשר ה"בפועל" חסר?! – הרי למדת בתומכי תמימים והיתה לך הנאה מכך שלמדת שם, עד שזה נוגע לפרנסה – אבל כשמגיע ט"ו אלול אי אפשר למצוא אותו בשום מקום...

איפה הוא!?!...

אמנם "כל ישראל בחזקת כשרות"⁷, והוא בודאי עסוק בדברים טובים, אבל כאשר מגיע ענין שהזמן גרמא – יום ההולדת של ישיבת תומכי תמימים שממנה אתה נהנה, צריכים לכל לראש לעשות ענין זה שהזמן גרמא.

ובפועל מסתובבים בנחת ("סטאַטעטשנע") ושורר שקט מוחלט, מפחדים שאם יתעוררו, יקומו מתרדמתם ושינתם אשר בה הנשמה "עולה ושואבת לו חיים מלמעלה"⁸!

– אך זה רק "שואבת לו חיים מלמעלה" ואין זו הכוונה של תומכי תמימים, לא לשם כך גידולו! הכוונה של תומכי תמימים היא לעסוק לא רק עם עצמו ("שואבת לו"), אלא שיהי' "יפוצו מעיינותיך חוצה", גם אצל

(7) רמב"ם הל' קידוה"ח פ"ב ה"ב. וראה גם הל' יסוה"ת ספ"ו.
(8) ב"ר פי"ד, ט.

(5) פשט"ב, וראה גם שם פקי"ד.

(5*) כן ה' ברוסיא. המו"ל.

(6) מיכה ו, ח.

מוכרחים לעמוד חזק בקומה זקופה, ואם נחוץ – עם נשק

[. .] על-פי האמור לעיל, מובן היוקר של כל שעל, כל טפח ואפילו 'משהו' מארץ ישראל, ועד כמה זה קשור עם כל יהודי ועם כל בני"י, עד שכל יהודי וכל בני"י הם ה'בעלי-בתים' על כל שעל, כל טפח וכל 'משהו' מארץ הקודש.

ואין לאף אחד רשות להתנהג כבעל-הבית ("בעה"ב'טעווען") על זה – כאשר זה לא ע"פ ההוראה ש"נתנה לנו" (רש"י ר"פ בראשית), שהנותן הוא הקב"ה בעצמו, כפי שהורה בתורתו "תורת חיים" (הוראה בחיים), ובתורה נאמר שארץ ישראל ניתנה ל"עם עולם" ובאופן ד"נחלת עולם".

וכדי שיהיה 'ונתתי שלום בארץ', שלום אמיתי – צריכה ארץ ישראל להתנהל כפי רצון הבורא שהוא ה'בעל-הבית' של כל העולם כולו, על-אחת-כמה-וכמה של ארץ ישראל ששם האלוקות היא בגלוי, כמאמר הכתוב "ארץ אשר גו' עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה".

אשר אחת מהוראות התורה היא – "לא תחנם".

ונוסף לזה: ישנו פסק-דין ברור בשולחן-ערוך, שבכל מקום שיהודים התיישבו וחיים שם, בארץ ישראל או בחוץ-לארץ, אזי כאשר עכו"ם "ממשמשים ובאים", אפילו שזה רק "על עסקי תבן וקש" – אסור לפתוח את המקום לפניהם, אפילו כשמדובר על שטח בחוץ-לארץ,

והדין הוא ש"יוצאים עליהם בכלי זיין ומחללין עליהם את השבת", מכיון שזהו ענין של פיקוח-נפש, אפילו כשהם אומרים שהם באים "על עסקי תבן וקש",

ועל-אחת-כמה-וכמה כאשר רואים בגלוי שזה ענין הקשור עם פיקוח-נפש – לפי פסק-דין ברור של המומחים (על-פי שולחן-ערוך) בענין זה, שאלו הם אנשי הצבא הנמצאים כעת בצבא, ושואמרים את דעתם לא מצד חשבונות מפלגתיים או חשבונות אחרים, אלא מצד החשבון של פיקוח-נפש – שדעת כולם שווה שאסור למסור אפילו שעל אחד, היות וזה ענין של פיקוח-נפש.

ולאחר ששומעים את דעת המומחה לעניני צבא – זה נהיה דין ב"תורת אמת" ו"תורת חיים", שמוכרחים לעמוד באופן חזק ובקומה זקופה, ואם נחוץ – יחד עם נשק, היות וזוהי הדרך למנוע את הענין של פיקוח-נפש, חס-ושלום.

שלום אמיתי – רק כשהוא על-פי תורה

וזוהי הדרך האחת והיחידה שיהי' "ונתתי שלום בארץ" – לא שלום המדומה ושלום

מי יציל את המצב של כלל ישראל מאלו "אשר חרפו עקבות משיחך"?

וזאת היא השליחות של תלמידי ישיבת תומכי תמימים (שנתייסדה ביום ח"י אלול, כנ"ל) – וכשיחת כ"ק אדמו"ר מהורש"ב נ"ע הידועה "כל היוצא למלחמת בית דוד כותב גט כריתות לאשתו" [שכ"ק מו"ח אדמו"ר חזר עלי' גם פה בארצות הברית בקשר להתייסדות ישיבת תומכי תמימים דארצות הברית] – שהתמימים יצילו המצב של כלל ישראל מאלו "אשר חרפו עקבות משיחך".

דלא זו בלבד שאצלם מאירה האמונה בביאת המשיח בכל תקפה, אלא עוד זאת, שהם ישיעו גם על בני"ש שבסיבתם להאמין ולחכות לביאת המשיח (שזהו תפקידם של תלמידי ישיבת תומכי תמימים – להיות "נרות להאיר").

ומסיים במזמור התהלים – "ברוך ה' לעולם אמן ואמן", שהובטחנו בנצחון מלחמה זו [שזהו התוכן של תיבת "אמן", כדאיתא בסוף נזיר דעניית אמן היא בדוגמת "גבורים נוצחים"], ולא רק נצחון באופן שמבטלים ההתנגדות והחירוף נגד "עקבות משיחך", אלא שהמנגידים עצמם נהפכים לטוב.

(משיחת ח"י אלול ה'תשמ"ה - בלתי מוגה)

יש בכחו של ה'וענית ואמרת" להביא את הגאולה בפועל

השלימות ד'תבוא אל הארץ" (וקיום מצות ביכורים בפשטות) תה' בגאולה האמיתית והשלימה, כפי שהי' "כימי צאתך מארץ מצרים", כמדובר בפרשת ביכורים.

כיון שזהו ענין הכי עיקרי שהזמן גרמא – כי ע"פ כל הסימנים היתה הגאולה צריכה לבוא כבר לפני זמן רב – מובן שה'וענית ואמרת לפני ה' אלקיך", ובפרט בחודש אלול כאשר "רשאיין כל מי שרוצה להקביל פניו והוא מקבל את כולם בסבר פנים יפות ומראה פנים שוחקות לכולם" – צריכה להיות בקשה מיוחדת "עד מתי"?...! שתבוא כבר הגאולה בפועל ממש!

והיות, שה'וענית ואמרת" בא מיהודי – שהוא "ביכורים" לה', "כולא חד" עם הקב"ה, וה'וענית ואמרת" נאמר "לפני הוי' אלקיך" (כולל בפירושו לפני – בפנימיותו, כנ"ל) – מובן שה'וענית ואמרת" יש בכחו להביא את הגאולה בפועל [כפי שה'ונצקע אל ה'" בגלות מצרים "ישמע ה' את קולינו גו' ויוציאנו ביד חזקה גו' ויביאנו גו' ויתן לנו את הארץ הזאת"], עד יתירה מזה – ש"טרם יקראו ואני אענה": היות שישנה המציאות דקורא (יהודי), והוא נמצא במצב ד"יקראו", אין הקב"ה ממתין עד שתהי' הקריאה בפועל, אלא "טרם יקראו ואני אענה".

(קטע משיחות ש"פ תבוא, כ"א אלול ה'תנש"א - מוגה, תרגום מאידית)

אחרים!

ד. זו נהיתה מכה שלא כתובה בתורה: מתי שבא לענין של עשי' בפועל, אף אחד אינו עושה כלום והענין נשאר תקוע באמצע!

ולא רק שלבד לא עושים – שאז עוד הי' אפשר לתרץ שיש לו דברים טובים יותר לעסוק בהם (אע"פ שגם זה לא תירוץ) – אלא אפי' לא מעוררים את השני שיעסוק בזה, שעל זה אין כבר שום תירוץ (גם לשיטתו שהוא עסוק בדברים אחרים)!

וגם אם קורה שחושבים על זה, משכנעים את עצמם שזהו "קדירא דבי שותפי", ובמילא הוא אוחז שלא צריך לעשות כלום וסומך על השותפים האחרים שיעשו.

ומי מדבר בכלל כאשר הוא חושב שישנם גדולים ממנו, שאז הם הרי לא רק שותפים שוים איתו, אלא גדולים ממנו – וא"כ הם צריכים לעשות!

ובפועל – לאחר כל התירוץ – אף אחד לא עושה כלום, כולם באותו תירוץ שהוא סומך על אחרים שיעשו. ועד כדי כך שלאף אחד לא נופל רעיון לעורר עכ"פ את השני שצריכים לעשות משהו.

עד שבא עז פנים ועושה לבדו, או שהוא מנדנד לשני עד כדי כך שהוא לא נותן לו לישון – ואז אולי הוא עושה משהו.

ה. אפילו אם מתעוררים, כותבים, שואלים ומעוררים את השני שיש לעשות משהו – הרי זה נשאר בזה, ואח"כ לא שומעים ממנו כלום!... שמזה מובן המענה שנותנים להשואל, מתוך ידיעה שהוא שואל רק כדי לצאת ידי-חובה ואח"כ הוא הולך שוב לישון.

יהודי ירושלמי סיפר לי פעם, שהי' אחד שנהג לרדת לחייו ופעם אחת בערב יוה"כ"פ (או ערב ר"ח) הגיע אליו לבקש מחילה. הוא ידע הרי עם מי יש לו עסק, וידע שלמחרת

הוא ימשיך להתנהג איתו באותו יחס, ולא ידע את הדין? שכאשר באים לבקש מחילה (ובפרט ג' פעמים) יש למחול (ואם אינו מחול הוא אכזר), אזי עלתה לו המצאה ואמר לאותו אחד: באותה מדה שהנך מבקש ממני מחילה – כך הנני מחול לך!...

וכך גם בעניינינו: כשאחד בא כבר לשאול מה לעשות, אבל עושה זאת רק כדי לצאת ידי-חובה – עונים לו גם באופן כזה.

וכאמור זו נהיתה מכה שלא כתובה בתורה, שכשבא לענין של עשי' בפועל, אף אחד לא עושה מאומה.

ו. וכך זה לא רק בנוגע ליום ההולדת של תומכי תמימים, אלא בנוגע לכו"כ עיניים, כולל גם בנוגע לעניני השכונה.

– מדוע שכונה זו שונה מכל השכונות האחרות? אינני יודע!

ובנוגע לתירוץ הידוע שסמוך לים יבש וכו' ("ארום ים איז טרוקען") – אבל האמנם אפילו לא טיפה קטנה ("חלשות-טראפן"?...!)

עם תירוץ זה אינם מרמים אפילו את עצמם. כידוע הפתגם של אדמו"ר המהר"ש, שאת הקב"ה לא מרמים, ואת השני גם לא מרמים, רק את עצמם מרמים, ומהו הקונץ לרמות טיפש! ובעניינינו: אפילו את עצמם אינם מרמים בתירוץ הנ"ל מדוע שכונה זו שונה, כיון שיודעים לבד שאין זה תירוץ כלל.

ההסברה היחידה ע"כ היא: כיון שאף אחד לא עושה כלום במעשה בפועל, כנ"ל.

ז. [. .] ובנוגע לפועל – בקשר ליום ההולדת של ישיבת תו"ת בט"ז אלול:

אע"פ שבט"ז אלול לא הרעישו – ישנו הלימוד (מכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו¹⁰) מפסח שני, שאף פעם לא אבוד ("עס איז

(9) שו"ע אדה"ז או"ח סתר"ו ס"ד.

(10) "היום יום" – י"ד אייר, פסח שני. סה"ש תש"א ע' 115.

החשש שגם במקומות אחרים יהיו צריכים לחגוג את יום ההולדת גם לא חגגו כדבעי – לכן יש למסור גם להם שאף פעם לא אבוד ואפשר עכשיו להשלים זאת באופן ד"כפליים לתושי".

ובפשטות – שהיום, או היום בלילה, או מחר, ויש מחר לאחר זמן [אבל ככל שיותר סמוך לט"ו אלול, כך מקבלים יותר שפע מט"ו אלול] – יחגגו את חגיגת יום ההולדת דישיבת תומכי תמימים ביתר שאת וביתר עוז, באופן ד"כפליים לתושי".

ניטא קיין פארפאלן" ובמילא אפשר להשלים את חגיגת יום ההולדת בימים שלאחרי-זה.

ולהשלים ביתר שאת וביתר עוז – באופן ד"כפליים לתושי¹¹, ובאופן ד"פסח שני", שמעלה גם את ענין החמץ, כמבואר בכ"מ שבחג הפסח כיון שלא יכולים לברר את החמץ לכן מבערים אותו, משא"כ בפסח שני ש"חמץ ומצה עמו בבית", כיון שישנו הכח להעלות את החמץ, מעין ובדוגמת הקרבת שתי הלחם בחג השבועות¹².

וכיון שכאן לא ערכו יום הולדת, עולה

(12) ראה לקו"ש חכ"ב ס"ע 31 ואילך. וש"נ.

(11) ל' הכתוב – איוב יא, ו. וראה שמו"ר רפמ"ו.

המדור מוקדש

לזכות

ר' יעקב מיכאל הלוי בן עלקא וזוג' מרת אסתר בת בלומה גוטה שיחיו וילדיהם: מיכל, נחמה, יוסף יצחק הלוי, חנה ומנחם מענדל הלוי שיחיו

גינזבורג

ולזכות זקניהם: מרת עלקא תחי' בת רייזל ומרת בלומה גוטה תחי' בת נחה לברכה והצלחה בכל המצטרך בגשמיות וברוחניות, ולקבל פני משיח צדקנו תיכף ומיד ממש

המדור הבא "זמן הגאולה"

מוקדש לזכות

ר' מיכאל נחמיה בן חוה אסתר וזוג' רחל יפה בת מינדל שיחיו

מרת חי' רחל בת שפרינצא שנאל שתחי'

אורי אהרן יואל בן מינדל וזוג' בתיה דות בת שרה שיחיו

וילדיהם: שטערנא שרה ושמואל שיחיו

ולזכות שושנה חסיה בת מינדל לזיווג הגון

ולזכות דוד יעקב בן מינדל לרפוש בגו"ר ולזיווג הגון

ולזכות יוסף יצחק בן רייזל פרומה לברכה והצלחה בגו"ר

ולזכות צבי בן חי' רחל לרפוש וקרובה

אלו שלא רוצים שיצעקו "משיח נאו" ואלו שעומדים כנגדם

הקטע הבא הינו רשימה מילולית מסרט ההקלטה משיחת ליל הושענה-רבה ה'תשמ"ג, בתרגום חפשי ללה"ק – בעריכת מערכת "יחי המלך" (בלתי מוגה)

ההדגשות הן במקומות בהם הגביה כ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א את קולו הק'

ישנה שיחה ארוכה שהרבי נ"ע אמר (וכפי שנשיא דורנו קורא לה בשם מאמר), והתחיל את השיחה בזה ש"כל היוצא למלחמת בית דוד גט כריתות כותב לאשתו".

וביאר זאת (כמו את תוכן כל השיחה כולה) – שזה הולך על הפעולה שלו – ההתייחסות על-ידו דישיבת "תומכי-תמימים", לעשות ה"נרות להאיר" שיאירו אח"כ את כל העולם (כפי שהוא מבאר שם), עד ב"עקבתא דמשיחא", שאז צריך להלחם עם "חרפו אויבך הוי' חרפו עקבות משיחך", אלו שלא רוצים שיצעקו "משיח נאו" – אע"פ שהם עצמם רואים את ההוראה ברורה בגמ' שזהו "עקבות משיחך" –

זקוקים לאלו שיעמדו כנגדם ("די וואָס זאָלן שטעלן זיך אַנטקעגן"), וזה נקרא "מלחמת בית דוד" – הארה של משיח (כפי שהוא אומר שם ומבאר באריכות) וגילוי של משיח...

צבא מיוחד בעל כחות מיוחדים שילחם עמהם ויבטלם

ידועה השיחה של כ"ק אדנ"ע (שנמסרה ונדפסה עוה"פ ע"י כ"ק מ"ח אדמו"ר נשיא דורנו) בענין של "כל היוצא למלחמת בית דוד", שבה נתבאר תפקידם של תלמידי התמימים, ונקודת הדברים – שכיון שב"עקבות משיחך" ישנם אלו "אשר חרפו עקבות משיחך", יש צורך בצבא מיוחד בעל כחות מיוחדים שילחם עמהם ויבטלם, וזהו תפקידם של תלמידי התמימים, "חיילי בית דוד", אשר, ע"י עבודתם בגילוי והפצת אור החסידות (יפוצו מעינותיך חוצה) פועלים ביאת המשיח בפועל ממש.

(משיחת ליל ועש"ק פ' תבוא, ט"ו אלול ה'תשמ"ט - בלתי מוגה)

משיחא, שאז "תבוא אל הארץ . . וירשתה וישבת בה" בתכלית השלימות, ובמילא, גם עבודת ההכנה בזמן הזה נעשית בתכלית השלימות.

התפשטות החסידות מדגישה ביותר שנמצאים כבר בסמיכות ממש לזמן ד"תבוא אל הארץ"

ה. והדגשה יתירה בזה – לאחר הפצת המעיינות חוצה (תוכן הענין דח"י אלול) בתכלית ההתפשטות עד לחוצה שאין חוצה ממנו, בהתאם לציווי בפ' תבוא ו"כתבת גו' את כל דברי התורה הזאת באר היטב"²⁸, "בשבעים לשון"²⁹ – ע"י נשיא דורנו³⁰, שעל ידו נעשה פירסום והפצת תורת החסידות גם בלשונות דארה"ע.

והענין בזה:

הצורך בכתבת התורה, כולל פנימיות התורה, "בשבעים לשון", כשעומדים בסמיכות לזמן ד"תבוא אל הארץ" (בגאולה האמיתית והשלימה) הוא – בשתיים:

(א) בשביל אוה"ע, שהרי לעתיד לבוא נאמר "ועמדו זרים ורעו צאנכם"³¹, ובלשון ההפסטה דשבת זו: "ובנו בני נכר חומותיך ומלכיהם ישרתונך"³², ויתירה מזה: "אז³³ אהפוך אל עמים שפה ברורה (לשון הקודש)³⁴ . . לעבדו שכס אחד", ולכן, צריכה להיות ההכנה בזמן הזה – ע"י לימוד עניני התורה השייכים אליהם, כולל – עניני אמונת ה' כו' שנתבארו בתורת החסידות, ע"י התרגום בלשונם, שפות שאינן ברורות.

(ב) גם בשביל בני" – דמכיון שהגאולה צריכה לבוא באופן ד"אחישה"³⁵, אין זמן להמתין עד שיוכלו ללמוד ולהבין תורת החסידות (יפוצו מעינותיך חוצה – הכנה לביאת המשיח) בלשון הקודש (שהרי – רובם ככולם – עדיין אינם מבינים לשון הקודש), אלא, צריכים ללמוד עמהם תיכף, בלשון עם ועם.

ובכל אופן, התפשטות והפצת החסידות בלשונות דארה"ע – מדגישה ביותר שנמצאים כבר בסמיכות ממש לזמן ד"תבוא אל הארץ", בגאולה העתידה, אשר, ענין זה פועל (כאמור) גם על עבודת ההכנה בזמן הזה.

(משיחות ש"פ תבוא, ט"ז אלול ה'תשמ"ו – מוגה)

(28) כז, ח.

(29) פרש"י עה"פ. ולהעיר ש"היטב" במספר האחורי בנימטריא שבעים (רא"ם, גו"א ולבוש האורה עה"פ. ועוד).

(30) להעיר שיום הסתלקותו – שלימות עבודתו בעלמא דין – (בעשירי יח' קודש) בחודש שבט, אשר, בראש החודש (ובכל יום שבו) "הואיל משה באר את התורה", "בשבעים לשון פירשה להם" (דברים א, ג-ה. ובפרש"י. וראה שיחות ש"פ שמות וש"פ וראו שנה זו).

(31) ישע"י סא, ה.

(32) שם ס, י.

(33) צפני"ג, ט. וראה רמב"ם הל' מלכים ספי"א.

הקשר והשייכות בין פרשת תבוא לח"י אלול

א. הקביעות דשבת פ' תבוא היא לעולם בסמיכות לח"י אלול – יום הולדת שני המאורות הגדולים, הבעש"ט ואדמו"ר הזקן¹ - בשבוע דפ' תבוא, או בימי השבוע שמתברכים משבת² פ' תבוא (כבקביעות שנה זו).

והנה, ידוע³ שמועדי השנה (כולל – ח"י אלול⁴) מרומזים גם בפרשיות התורה שקורין בזמנים אלו.

וכתורת אדמו"ר הזקן⁵ (בעל יום ההולדת דח"י אלול) שצריכים "לחיות" עם הזמן, כלומר, שחיינו של יהודי, חיי היום-יום, בכל פרטי הענינים דמעשה דיבור ומחשבה כו', צריכים להיות חדורים בעניני התורה שקורין ולומדים באותו זמן – פרשת השבוע⁶.

ובהתאם לכך, יש למצוא את הקשר והשייכות דח"י אלול לפ' תבוא – בנוגע לעבודה בפועל, "המעשה הוא העיקר"⁷, כדלקמן.

ב. ביאור ההוראה דפ' תבוא – כפי שבאה בשמה של הפרשה⁸, "תבוא":

התחלת הפרשה, "והי' כי תבוא אל הארץ"⁹ – אינה אלא הקדמה לציונים שצריכים

(1) שיחת ח"י אלול תש"ג (סה"ש תש"ג ע' 141 ואילך).

(2) ראה זח"ב סג, ב. פח, א.

(3) של"ה חלק תושב"כ ר"פ וישב (רצז, א).

(4) כידוע שנקרא יו"ט ומועד – ראה בארוכה סה"ש שם ע' 140 ואילך. סה"ש תש"ה ע' 122 ואילך.

(5) "היום יום" – ב' חשוון. סה"ש תש"ב ע' 29 ואילך.

(6) והחידוש שבזה לגבי כללות הענין ד"הם (תורה ומצוות) חיינו" – לא רק באופן כללי, אלא גם באופן פרטי (פרשת השבוע, ובפרשת השבוע גופא – כפי שנחלקת לשבעה חלקים, כנגד שבעת ימי השבוע), וענינו בעבודה – שלא זו בלבד שהתורה היא בבחי' חיות כללי, כי אם, שנמשכת גם בחיות פרטי, שבא בהתגלות בחיי הנשמה בגוף, בחיי היום-יום, בכל פרטי הענינים דמחשבה דיבור ומעשה, היינו, שהחיות דגוף הגשמי הוא – תורה.

ועפ"ז יש לברר את הסיבה לכך שגם גדולי וזקני החסידים התייגעו על ביאור תורה זו, עד שלאחרי כמה זמן נתבארה תורה זו ע"י אדמו"ר האמצעי (כמסופר בסה"ש שם) – מצד גודל החידוש שבדבר, כאמור, שהתורה נמשכת באופן דחיות פרטי כו', אשר, זוהי עבודה נעלית ביותר באופן שבאין-ערוך כו', ויש

צורך בנתינת-כח מיוחדת – ע"י נשיא הדור, אדמו"ר הזקן, ובתוספת ביאור והסבר – ע"י אדמו"ר האמצעי, שנתמנה ע"י אדה"ז למדריכם של החסידים.

(7) אבות פ"א מ"ז.

(8) ראה לקו"ש ח"ה ע' 58. וש"נ. ועוד. ולהעיר מתורת בעלי יום ההולדת דח"י אלול ש"שמו אשר יקראו לו בלשון הקודש, מהוה ומח"י את הדבר הנקרא בשם זה" (הובא מאדה"ז בשעה"ה"א בתחלתו. לקו"א לה"מ סרמ"ד. או"ת לה"מ ד, סע"ג ואילך).

(9) להעיר גם מהקשר לשיעור היומי ברמב"ם (הל' טומאת מת* רפ"א): "ארץ העכו"ם, בתחילה גזרו על גושה . . חזרו וגזרו על אורה שיטמא כו'", אשר, בענין זה מוגדת ביותר מעלתה של "הארץ" ארץ ישראל –

* להעיר מהשייכות דתחיית המתים לרבינו הזקן (בעל יום ההולדת דח"י אלול) – כידוע פתגם גדולי החסידים על רבינו הזקן שהוא "מחיי מתים", כו', חידושו של רבינו הזקן הוא – גילוי תורת חסידות חב"ד, בלבושי ההשגה דחב"ד שבנפש, עד לשכל האנושי והטבעי, וזהו"ע דתחיית המתים בעבודה הרוחנית – שהרי, אין לך דבר קר (ענין של מיתה) כשכל האנושי והטבעי, וכשהשכל מביין ומתפעל מהשגה אלקית, "איז דאס דער אמתער תחיית המתים" (קונטרס תורת החסידות רפ"ד. "היום יום" – י"א סיון).

לקיימם לאחרי הכניסה לארץ, כלומר, לאחרי ש"תבוא אל הארץ", אזי "ולקחת מראשית כל פרי האדמה גו' והלכת אל המקום אשר יבחר ה' וגו'"¹⁰. ועד"ז בהמשך הפרשה – "ביום אשר תעברו את הירדן אל הארץ גו' והקמות לך אבנים גדולות גו' וכתבת על האבנים את כל דברי התורה הזאת באר היטב"¹¹; "אלה יעמדו לברך את העם על הר גריזים בעברכם את הירדן גו"¹².

כלומר, בפ' תבוא לא מדובר אודות הציווי דכניסה לארץ, כיבוש וחלוקת הארץ (שכבר נאמר בפרשיות שלפנ"ז¹³), כי אם, אודות קיום המצוות לאחרי הכניסה לארץ; ואילו הענין ד"כי תבוא אל הארץ" הוא – שמכיון שכבר יודעים בבירור ובוודאות גמורה ש"תבוא את הארץ" תיכף ומיד, אזי, בא הציווי על ההכנה לקיום המצוות לאחרי הכניסה לארץ.

ואעפ"כ, שם הפרשה הוא "תבוא", כלומר, לא על שם הציוויים לאחרי הכניסה לארץ (תוכן הפרשה), כי אם, על שם הידיעה והוודאות ד"תבוא אל הארץ" (הקדמה לתוכן הפרשה).

וטעם הדבר – כי, כשיודעים בבירור ובוודאות ש"תבוא אל הארץ", תיכף ומיד, אזי, גם ההכנה לקיום המצוות לאחרי הכניסה לארץ נעשית באופן אחר לגמרי.

יהודי צריך להיות חדור בידיעה וודאית וברורה שתיכף ומיד "תבוא אל הארץ"

ג. ומזה למדים הוראה בנוגע לעבודה בפועל בימינו אלו:

שלימות הענין ד"תבוא אל הארץ", הוא – הכניסה לארץ בגאולה האמיתית והשלימה, גאולה שאין אחרי גלות¹⁴, שאז יהי קיום התומ"צ בתכלית השלימות, "כמצות רצונך"¹⁵.

וההכנה לזה – כללות העבודה דקיום התומ"צ בזמן הגלות, ובמיוחד בסוף זמן הגלות, ובלשון הספרי¹⁶: "אעפ"כ שאני מגלה אתכם מן הארץ לחוצה לארץ, היו מצויינים במצוות, שכשתחזרו לא יהיו עליכם חדשים", "כי עיקר כל המצוות ליושבים בארץ ה"¹⁷, שכן, ע"י קיום התומ"צ בזמן הזה, באופן ד"ציונים"¹⁸, זוכים לקיום התומ"צ בתכלית השלימות, "כמצות רצונך", לאחרי ש"תבוא אל הארץ", בגאולה העתידה.

ועל זה באה ההוראה והלימוד משם הפרשה – "תבוא":

כדי שעבודת ההכנה לקיום התומ"צ "כמצות רצונך" לאחרי ש"תבוא אל הארץ" (ע"י

(13) פינחס כו, נב ואילך. מסעי לג, נ ואילך. ועוד.

(14) מכליתא בשלח טו, א. הובא בתוד"ה הג ונאמר – פסחים קטז, ב. ועוד.

(15) ראה בארוכה תו"ח ר"פ ויחי (צה, א. צו, ג-ד). אה"ת שם (כרך ו) תתשכב, ב ואילך. המשך וככה תרל"ז פ"ז ואילך. ובכ"מ.

(16) עקב יא, יז. הובא ונת' ברמב"ן אחרי יח, כה.

(17) רמב"ן שם.

(18) ל' הכתוב – ירמ' לא, כ. ספרי ורמב"ן שם.

קיום התומ"צ בזמן הגלות) תהי' כדבעי – יש צורך שיהודי יהי' חדור בידיעה וודאית וברורה שתיכף ומיד "תבוא אל הארץ", כניסה וביאה לארץ בפועל ממש, ובאופן ד"וירשתה וישבת בה",

שכן, ידיעה זו פועלת שיוכל להתגבר בנקל על כל ההעלמות וההסתרים דחשכת הגלות, ולעבוד עבודתו "בשמחה ובטוב לבב"¹⁹, בידעו שחשכת הגלות אינה אלא לפי שעה בלבד, ותיכף ומיד – "תבוא אל הארץ". וירשתה וישבת בה²⁰.

ד. עפ"ז מובן הקשר והשייכות דפ' תבוא לח"י אלול:

ח"י אלול הוא – יום הולדת דהבעש"ט ואדמו"ר הזקן, שענינם – גילוי והפצת תורת החסידות, החל מגילוי תורת החסידות הכללית ע"י הבעש"ט, עד לגילוי תורת חסידות חב"ד ע"י אדמו"ר הזקן²¹.

וע"פ הידוע²² גודל העילוי דיום הולדת של צדיקים, שאז "מזלו²³ גובר"²⁴ – מובן, שביום זה ישנה התגברות יתירה בגילוי והפצת תורת החסידות.

והנה, גילוי והפצת תורת החסידות מהוה הכנה לביאת המשיח, כידוע²⁵ מה ששמע הבעש"ט בהיכל משיח מפיו של משיח, במענה על שאלתו "אימת אתי מר" – "בעת שיתפרסם למודך ויתגלה בעולם ויפוצו מעינותיך חוצה", והרי עיקר העיקר ד"פוצו מעינותיך חוצה" נעשה ע"י גילוי תורת חסידות חב"ד²⁶, באופן ד"יתפרנסון"²⁷, בהבנה והשגה בחב"ד שבנפש.

וזהו הקשר דפ' תבוא לח"י אלול – שלאחרי גילוי והפצת תורת החסידות (תוכן הענין דח"י אלול), ניתוסף עוד יותר בבירור ובוודאות שתיכף ומיד "תבוא אל הארץ", דמכיון שנתקיים כבר הענין ד"פוצו מעינותיך חוצה", נסללה הדרך ל"אתי מר", ביאת מלכא

(19) פרשתנו כח, מז. וראה רמב"ם הל' לולב בסופן.

של"ה סוף פרשתנו (שפן, א). תניא פכ"ו. ובכ"מ.

(20) ראה גם שיחת ש"פ ראה, מבה"ח אלול ס"ד.

(21) להעיר, שענינם של הבעש"ט ואדמו"ר הזקן

מרומז גם בפסוק "היום הזה נהיית לעם" (כז, ט) שבפ'

תבוא: ענינו של הבעש"ט – כידוע שהנהגתו של

הבעש"ט הייתה לחזור בעירות ומושבות בני

ולהביאם שיאמרו "ברוך השם וכיו"ב (סה"מ אידיש

ע' 138 ואילך). היינו, גילוי והתעוררות נקודת

היהדות, שזהו תוכן הענין ד"היום הזה נהיית לעם".

וענינו של אדמו"ר הזקן – כפי שמבאר אדמו"ר

(לקוטי לוי"צ לזח"ג ע' שפח) ש"היום הזה הוא מספר

ג"פ הוי", הוא הג' מוחין גדולות חב"ד" (וכן בפסוק

"לתהלה לשם ולתפארת" (שבפרשתנו כו, יט),

כמבואר בלקו"ת (פרשתנו מב, ב – מובא בלקוטי

לוי"צ שם) דקאי על חב"ד – ענינו של אדמו"ר הזקן,

מייסד תורת חסידות חב"ד.

(22) לקו"ש ח"ה ע' 86 שוה"ג להערה 1. וש"נ. וראה

ג"כ בענינו (ח"י אלול): סה"ש תש"ג ע' 89 ואילך.

שם ע' 186 ואילך. – נת' בארוכה בלקו"ש חכ"ד ע'

178 ואילך.

(23) גם (ואדרבה – באופן נעלה יותר) בישראל,

כידוע הפירוש במרז"ל (שבת קנו, א) "אין מזל

לישראל", ש"בח"י אין, שהוא מקור החכמה, וכמ"ש

והחכמה מאין תמצא, הוא המזל לישראל" (קונטרס

חנוך לנער ע' 48. וראה לקו"ת ר"פ האזינו. ובכ"מ).

ולהעיר, שענין זה ("אין", מקור החכמה, בח"י

הכתר) שייך במיוחד לבעש"ט – כידוע (סה"ש תש"ב

ריש ע' 19. ועוד) שבחינתו היא בח"י הכתר (עתיק,

פנימיות הכתר). וכמו כן שייך גם לאדמו"ר הזקן, בח"י

החכמה (סה"ש שם) – ע"פ המבואר בלקו"ת (ס"פ

בחוקותי) בפירוש המשנה (אבות רפ"ג – שלומדים

בשבת זו) "ע"ע מאין באת", "אין הוא חכמה, כמ"ש

והחכמה מאין תמצא".

(24) ירושלמי ר"ה פ"ג ה"ח ובקה"ע שם.

(25) אה"ק דהבעש"ט (נדפסה בכש"ט בתחלתו.

ובכ"מ).

(26) ראה סה"ש תורת שלום ס"ע 112 ואילך.

(27) תקו"ז ת"ו בסופו. וראה לקו"ש חכ"ד ע' 136

הע' 35. וש"נ.